

1. fejezet

A megfigyelők hárman voltak, két férfi meg egy fiatal fiú. Teleszkópokat használtak, nem egyszerű látcsövet, a nagy távolság miatt. Egy kilométernyire voltak a célponttól. A táj adottságai miatt nem mehettek közelebb, mert ott nem találtak volna fedezéket. A vidék sík volt, itt-ott egészen enyhén lankás. A nap egyforma sárgásbarnára perzselte a fűvet, a sziklákat és a homokos talajt. A legközelebbi rejtékhely az a bemélyedés volt, ahol rejtőztek, egy kiszáradt vízmosás, amely valamikor egymillió évvel ezelőtt alakult ki, egy egészen más éghajlat alatt, amikor még esett errefelé az eső, páfrányok burjánzottak, és hömpölyögtek a folyók.

A férfiak hason feküdtek a porban. A hátukra tűzött a már kora reggel is perzselő nap. A szemükhöz szorították a teleszkópot. A fiú a fejét lehúзва, térden csúszkált ide-oda, vizet hozott a hűtőtáskából, figyelte az ébredező csörgőkígyókat, és feljegyzéseket írogatott egy füzetbe. Még pirkadat előtt érkeztek egy poros kisteherautóval. Kérrülő úton jöttek, nyugat felől, a kihalt vidéken keresztül. A teherautó csomagtartóját letakarták egy piszkos ponyvával, amelyet körben nagy kövekkel leszorítottak. Amikor keleten felemelkedett a nap, és derengeni kezdett a hajnali világosság, elhelyezkedtek a vízmosás szélénél, felállították a teleszkópokat, és az egy kilométerre lévő, vörösrre festett házra irányították. Péntek volt, és ötödik napja tartott a megfigyelés. Nem nagyon volt miről beszélgetniük.

– Mennyi az idő? – kérdezte az egyik férfi orrhangon, mert az egyik szeme csukva volt, míg a másikat odanyomta a teleszkóphoz.

A fiú az órájára pillantott. – Tíz perc múlva hét – felelte.

– Most már bármikor jöhet – mondta a férfi.

A fiú kinyitotta a füzetet, és előkészült rá, hogy beírja ugyanazokat az adatokat, amelyeket az előző napokon.

– Villanyt gyűjtöttak a konyhában – szólalt meg a férfi.

A fiú felírta. *Hat óra ötven perc, fény a konyhában.* A konyha ve-

lük szembe nézett, nyugati fekvésű volt, ezért még napkelte után is elég sötét volt benne, hogy villanyt kelljen gyújtani.

– Egyedül van a nő? – kérdezte a fiú.

– Ahogy mindig – felelte a második férfi, hunyorogva a napfényben.

A szakácsnő reggelit csinál, írta fel a fiú a füzetbe. A célszemély még ágyban van. A nap centiméterenként emelkedett a horizont fölé, egyre magasabbra, és az árnyékok mind jobban rövidültek. A vörös ház magas kéménye az épületnek azon szárnya fölött emelkedett, amelyikben a konyha is volt. Olyan volt, mint egy napóra mutatója. Az árnyéka lassan odébb húzódott, és rövidebb lett. A megfigyelők vállát egyre jobban perzselte a hőség. Reggel hét óra, és már is kánikula van. Nyolc órára égetni fog a nap. Kilenckor már elviselhetetlen lesz. És itt kell rostokolniuk egész nap, sötétedésig, amikor majd észrevétlenül elsurranhatnak.

– Széthúzták a függönyt a hálószobában – jelentette a második férfi. – Felkelt.

A fiú felírta. *Hét óra négy perc, függöny szét.*

– Hallgassátok... – mondta az első férfi.

Meghallották, hogy bekapcsol a kút szivattyúja, nagyon halkan idáig szűrődött a zúgása az egy kilométeres távolságból is. Halk, mechanikus kattanás, aztán monoton bűgás.

– Zuhanyozik – mondta a férfi.

A fiú felírta. *Hét óra hat perc: a célszemély zuhanyozik.*

A férfiak kicsit pihentették a szemüket. Amíg zuhanyozik a lány, addig úgyse történik semmi. Leeresztették a teleszkópokat, és hunyorogtak a rézvörös napfényben. A szivattyú hat perc után kikapcsolt. A csönd utána szinte hangosabbnak hatott, mint előtte a halk zúgás. A fiú felírta: *hét óra tizenkét perc: kijött a zuhany alól.* A férfiak megint a teleszkóphoz hajoltak.

– Gondolom, most öltözködik – jegyezte meg az első.

A fiú vigyorgott. – Azt nem látod?

A másik férfi öt-hat méterrel odébb állt. Ő jobban rálátott a ház hátsó frontjára, ahol a hálószoba ablaka volt.

– Undorító vagy, tudod? – mondta.

A fiú felírta: *Negyed nyolc, valószínűleg öltözködik. Aztán: Hét óra húsz, valószínűleg lement a konyhába reggelizni.*

– Vissza fog menni még fogat mosni – mondta.

A bal oldali férfi kicsit fészkelődött, és a másik könyökére támaszkodott. – Biztos. Egy ilyen kis puccos lányka...

– Megint összehúzta a függönyt – mondta a jobb oldali férfi.

Texas nyugati részén ez bevett szokás nyáron, főleg, ha dél felé néz a hálószoba. Hacsak este nem akar valaki olyan szobában aludni, ami forróbb, mint egy pizzasütő kemence.

– Fogadni mernék tíz dolcsiba, hogy most kimegy az istállóba – mondta az első férfi.

Senki nem akart fogadni vele, mert eddig mind a négy alkalommal pontosan ez történt. A megfigyelőknek az volt a dolguk, hogy megállapítsák a célszemély pontos napirendjét.

– Kinyílt a konyhaajtó.

A fiú felírta: *Hét óra huszonhét perc, kinyílt a konyhaajtó.*

– Itt jön.

A kislány kilépett, kék kartonruhácskában, amely térdig ért, és a vállát szabadon hagyta. A haja hátul össze volt fogva lófarokba. Még nedves volt a zuhanyozástól.

– Minek hívják az ilyen ruhát? – kérdezte a fiú.

– Napozó – mondta a bal oldali férfi.

Hét óra huszonnyolc perc, kilép az ajtón, kék napozóban, az istállóhoz megy – írta a fiú.

A kislány apró, óvatos léptekkel átsétált az udvaron, a szárazságtól megrepedezett földön. Talán hetven métert kellett megtennie. Kitérta az istálló ajtaját, és eltűnt a félhomályban.

A fiú felírta: *hét óra huszonkilenc perc, a célszemély az istállóban.*

– Hány fok lehet? – kérdezte a bal oldali férfi.

– Talán negyven – felelte a fiú.

– Nemsokára vihar lesz. Ilyen hőség csak akkor szokott lenni.

– Itt jön a busz – szólalt meg a jobb oldali férfi.

Néhány kilométerrel délre porfelhő jelent meg az úton. Egy busz haladt lassan és egyenletes sebességgel észak felé.

– Visszaindul a házba – szólalt meg a jobb oldali férfi.

Hét óra harminckettő, a célszemély kijön az istállóból – írta fel a fiú.

– A szakácsnő az ajtóban van – mondta a férfi.

A kislány megállt a konyhaajtóban, és átvette az uzsonnásdobozát a szakácsnőtől. Világoskék műanyag volt, az oldalán valami rajzfilmfigurával. A kislány egy pillanatra megállt. Lehajolt, hogy feljebb húzza a zokniját, aztán kiballagott a kapuhoz, kilépett rajta, és

az út szélén várt. Az iskolabusz lassított és megállt, aztán kinyílt az ajtaja. A megfigyelők hallották a zaját a motor zúgása mellett is. A krómozott korlát megvillant a napfényben. A dízelmotor füstfelhője egy darabig ott libegett a forró levegőben, aztán eloszlott. A kis-lány belekapaszkodott a korlátba, és fellépett a buszra. Az ajtó becsukódott, és a megfigyelők látták a lenszőke fejcskét az ablakban. Aztán a motor bűgása elmélyült, és a busz eltávolodott, újabb porfelhőt verve fel maga után.

Hét óra harminchat perc, a célszemély az iskolabuszon – írta fel a fiú.

Az észak felé vezető út nyílegyenes volt. A fiú arrafelé fordította a fejét, és nézte a buszt, amíg az el nem tűnt a horizonton a forróságtól vibráló párában. Aztán becsukta a fűzetet. A vörös házban a szakácsnő bement a konyhába, és behúzta maga után az ajtót. A megfigyelők leeresztették a teleszkópot, és felhajtották az ingük gallérját, hogy védjék a nyakukat a naptól.

Péntek reggel, hét óra harminchét perc. Hét óra harmincnyolc...